Maapallo on yhteinen kotimme

Pohjoismaiden piispojen paimenkirje maahanmuutosta

25.10.2026

Rakkaat veljet ja sisaret,

Kun Jumala lähetti Poikansa maailmaan, hän tuli siirtolaisena taivaasta maan päälle. Hänelle ei ollut sijaa majatalossa, vaan ainoastaan köyhä seimi eläinten keskellä. Tuskin hän oli syntynyt, kun ihmiset jo halusivat tappaa hänet, ja hänen oli paettava Egyptiin. Tullessaan ihmiseksi Jumala jakoi alusta alkaen sen vaikean kohtalon, jonka lukemattomat siirtolaiset ovat historian kuluessa kokeneet.

Vanhasta testamentista näemme, kuinka Israelin kansa joutui toistuvasti etsimään turvapaikkaa muualta tai se pakotettiin maanpakoon. Siitä lähtien Jumalan kansa on ollut liikkeellä oleva kansa, pyhiinvaelluksella kohti Jumalan ikuista valtakuntaa. Meillä ei ole maan päällä pysyvää asuinsijaa.

Samalla meidät on kutsuttu asettumaan aloillemme siellä, missä elämme, ja tekemään parhaamme maallisen elämämme hyväksi. Lopullinen kotimaamme on taivaassa, mutta meidän on silti rakennettava oikeudenmukaista ja hyvää yhteiskuntaa siellä, minne kaitselmus on meidät asettanut, ja tehtävä parhaamme elääksemme yhdessä solidaarisina ja pitäen huolta toinen toisistamme.

Jokaisella ihmisellä on oikeus elää hyvää ja rauhallista elämää. Meidän aikanamme maahanmuutosta on usein tullut ristiriitojen lähde, joka johtaa vastakkainasetteluun. Yhteiskunnallisen opetuksensa kautta kirkko auttaa meitä löytämään hyviä ratkaisuja ja rohkaisee kaikkia hyvän tahdon ihmisiä tekemään yhteistyötä tässä tärkeässä kysymyksessä, joka kuuluu ihmiskunnan jatkuvaan historiaan. Muuttoliikettä on esiintynyt kaikkina aikoina ja kaikkialla maailmassa. Maapallo on yhteinen kotimme, jossa kaikilla ihmisillä on oikeus löytää itselleen asuinpaikka.

Maahanmuuttajat voivat herättää meissä levottomuutta. He voivat myös edistää niiden maiden hyvää, joihin he asettuvat. Olivatpa he joutuneet lähtemään kotimaastaan nälänhädän, sodan tai vainon vuoksi tai lähteneet omasta tahdostaan etsimään parempaa elämää, maahanmuuttajat voivat tuoda mukanaan arvokkaita näkemyksiä, energiaa ja taitoja. He voivat tuoda mukanaan voimavaroja, joita omat maamme eivät tällä hetkellä kykene tuottamaan.

Antiikin aikana kristillinen usko levisi kaikkialle Rooman valtakuntaan lähetyssaarnaajien ja siirtolaisten välityksellä, jotka todistivat uskostaan kaikkialla, minne menivät. Kristityksi tulleesta Euroopasta ilosanoma levisi myöhemmin kaikkialle maailmaan.

Lähempänä nykyhetkeä katolinen kirkko rakennettiin uudelleen Pohjoismaissamme vuosisatojen vainojen jälkeen niiden maahanmuuttajien ansiosta, jotka toivat katolisen uskonsa mukanaan. Papit ja sääntökuntasisaret eri puolilta maailmaa ovat epäitsekkäällä omistautumisellaan osallistuneet kirkon rakentamiseen kaikkialla Pohjois-Euroopassa.

Maahanmuutto voi johtaa vaikeuksiin. Maahanmuuttajat on kotoutettava huolellisesti uusiin kotimaihinsa; muuten syntyy vakavia ongelmia. Toisista kulttuureista tulevia on autettava kasvamaan osaksi uutta kotimaataan. Kirkko opettaa, että maahanmuuttajilla on ”velvollisuus kiitollisena kunnioittaa hänet vastaanottaneen maan aineellista ja henkistä perintöä, noudattaa sen lakeja ja ottaa osaa yhteisiin velvollisuuksiin”.[1] Tämän osallistumisen ei saa katsoa sulkevan pois heidän laillista oikeuttaan säilyttää oma perintönsä.

On olemassa vaara, että maahanmuuttajat eristäytyvät eivätkä edes yritä sopeutua uusiin olosuhteisiinsa. Ajan mittaan tämä taipumus synnyttää levottomuutta ja ristiriitoja. Maahanmuuttajia on rohkaistava kotoutumaan, mutta heitä ei saa alistaa pakotettuun assimilaatioon. Tämän tasapainon löytäminen ei ole aina helppoa, mutta se on elintärkeää maidemme tulevaisuudelle.

Monet Euroopan maat sulkevat rajojaan yhä enemmän. Meidän aikanamme on taipumuksena rakentaa pikemminkin muureja kuin siltoja kansojen ja maiden välille. Jokaisen maan on luonnollisesti arvioitava, kuinka monta maahanmuuttajaa se pystyy vastaanottamaan. Kun näin ei tehdä ja vastaanotetaan enemmän ihmisiä kuin voidaan kotouttaa hyvin, seurauksena on yhteiskunnallisia ongelmia. Nämä puolestaan johtavat uusiin poliittisiin rajoituksiin, niin että rajojemme sisäpuolelle pääseminen käy lähes mahdottomaksi jopa pakolaisille ja turvapaikanhakijoille, joita suojelevat kansainväliset normit, joihin maamme ovat sitoutuneet.

Joissakin tapauksissa tämä kehitys on edennyt siihen pisteeseen, että pidetään hyvänä lähettää pois mahdollisimman paljon ihmisiä, myös sellaisia, jotka ovat kotoutuneet hyvin ja antavat merkittävän panoksen yhteiskunnillemme.

Kirkon on korotettava äänensä niiden puolustamiseksi, joita syyttä uhkaa epäoikeudenmukainen kohtelu.

Katoliset seurakuntamme toimivat usein kotoutumisen työpajoina, joissa maahanmuuttajat otetaan vastaan rakkaudella ja kunnioittaen ja joissa he voivat oppia elämään sopusoinnussa uuden kotimaansa kanssa. Hiippakuntamme ovat sulatusuuneja, joissa eri kulttuurit kohtaavat. Messuja ja katekeesia tarjotaan useilla kielillä. Uusia tulijoita autetaan käytännön asioissa, jotta he löytäisivät tiensä heille tuntemattoman byrokratian ja vieraiden yhteiskunnallisten normien keskellä.

Näin yhteisöihimme liittyvät maahanmuuttajat oppivat elämään katolista uskoaan todeksi uudessa kotimaassaan. He oppivat osallistumaan paikalliskirkon rakentamiseen. Kun heistä on tullut osa seurakuntaa, heidän on helpompi kasvaa osaksi laajempaa yhteiskuntaa ja antaa sille oma panoksensa elämänkokemuksensa ja sitoutumisensa kautta.

Pohjoismainen kulttuuri on vuosisatojen kuluessa rikastunut eri puolilta maailmaa tulleista ihmisistä, jotka on otettu vastaan keskuuteemme ja joista on tullut osa yhteiskuntaamme. Rukoilemme ja toivomme, että näin olisi myös tulevaisuudessa.

Rakkauden vaaliminen omaa kansakuntaa kohtaan sekä sen perinteiden ja perinnön arvostaminen on hyvä asia. Ahdasmielisen nationalismin on sen sijaan oltava vastenmielistä katolilaisille ja kaikille hyvän tahdon ihmisille. Paavi Leo XIV kehottaa meitä kaikkia työskentelemään sellaisen maailman puolesta, jossa eri kulttuureihin ja uskontoihin kuuluvat ihmiset voivat elää yhdessä rauhassa, yhteistyössä ja solidaarisina. Hän on vieraillut muun muassa Kanariansaarilla [2] ja Lampedusassa [3] vedotakseen avun antamiseksi niille, jotka ovat joutuneet pakenemaan toiseen, turvallisempaan maahan.

Pyhä isä kehottaa meitä yhä uudelleen myös riisumaan kielenkäyttömme aseista.[4] Hän pyytää meitä kiinnittämään huomiota siihen, miten puhumme toisistamme, ja välttämään retorisia liioitteluja. Muistutamme tästä itseämme ja teitä kaikkia. Havaitsemme nykyään, että maahanmuuttoa koskeva julkinen uutisointi ja keskustelu muuttuvat yhä kovasanaisemmiksi, vivahteettomammiksi ja aggressiivisemmiksi. Tästä voi tulla manipuloinnin muoto, jota meidän on vastustettava.

Kristittyinä emme voi sulkea sydäntämme puolustuskyvyttömiltä ja haavoittuvilta ihmisiltä, jotka tulevat ovellemme. Meidän on tunnistettava Jeesus apuamme tarvitsevassa ihmisessä, joka luottaa saavansa meiltä apua. Eurooppa etsii tällä alueella uutta tasapainoa. Meidän on suhtauduttava realistisesti inhimillisiin ja aineellisiin rajoituksiimme. Silti meidän on oltava valmiita siihen, ettemme koskaan torju kärsivää veljeä tai sisarta, joka pyytää meiltä apua.

Me Pohjoismaiden piispat kiitämme kaikkia niitä, jotka ovat tulleet maihimme ulkomailta ja jotka ovat eri tavoin antaneet merkittävän panoksensa kirkkomme ja yhteiskuntamme kehitykseen. Rukoilemme maidemme puolesta, jotta ne jatkossakin ottaisivat vastaan ihmisiä, jotka ovat valmiita yhdessä meidän kaikkien kanssa työskentelemään sellaisen maailman puolesta, jossa kaikki voivat elää rauhassa ja oikeudenmukaisuudessa, sovinnossa ja ykseydessä.

Uskomme maamme tahrattoman Neitsyt Marian suojelukseen. Hän on ”siirtolaisten äiti”, kuten litaniassa rukoilemme. Pyydämme hänen esirukouksiaan, jotta me voisimme yhä uskollisemmin seurata Jeesusta Kristusta hänen rakkaudessaan köyhiä ja haavoittuvia kohtaan.

+ Erik Varden OCSO, Trondheim, Tromssa – puheenjohtaja
+ kardinaali Anders Arborelius OCD, Tukholma
+ Czeslaw Kozon, Kööpenhamina
+ David Tencer OFMCap, Reykjavik
+ Raimo Goyarrola, Helsinki
+ Fredrik Hansen, Oslo

VIITTEET

[1] ”Hyvinvoivien kansakuntien velvollisuus on, niin pitkälle kuin se suinkin on mahdollista, ottaa vastaan ulkomaalaisia, jotka etsivät sellaista turvallisuutta ja mahdollisuutta elää, joka heiltä puuttuu omassa maassa. Julkisen vallan on pidettävä huoli siitä, että kunnioitetaan sitä luonnonoikeuden periaatetta, jonka mukaan vieras on hänet vastaanottaneiden suojeluksessa.

Poliittiset auktoriteetit saavat yhteisen hyvän takia, josta heillä on vastuu, säätää lailla maahanmuutto-oikeutta koskevia ehtoja ja vaatia, että maahanmuuttajat täyttävät velvollisuutensa heidät vastaanottanutta maata kohtaan. Maahanmuuttajalla on velvollisuus kiitollisena kunnioittaa hänet vastaanottaneen maan aineellista ja henkistä perintöä, noudattaa sen lakeja ja ottaa osaa yhteisiin velvollisuuksiin."
– *Katolisen kirkon katekismus,* 2241.

[2] "Rakkaat maahanmuuttajat, ennen kuin sanon teille mitään muuta, haluan kumartaa ihmisarvonne edessä. Te ette ole numeroita ettekä asiakirjoja. Te olette ihmisiä, joilla on perhe ja taakse jäänyt koti sekä unelmia, joita kenelläkään ei ole oikeutta halveksia. Mutta haluan myös sanoa teille, että elämäänne on suojeltava. Älkää luovuttako elämäänne niiden käsiin, jotka käyvät sillä kauppaa. Älkää uskoko niitä, jotka lupaavat helppoja paratiiseja vastineeksi ruumiistanne, rahasta, vaikenemisesta tai vapaudestanne. Nuo valheelliset lupaukset ovat 'seireenien lauluja', ne ovat kuoleman teollisuutta. Tämän murhenäytelmän on johdettava omantunnontutkisteluun: lähtömaissa, joiden on luotava edellytykset rauhalle, oikeudenmukaisuudelle ja kehitykselle; kauttakulkumaissa, joiden tehtävänä on suojella heikkoja eikä jättää heitä rikollisverkostojen käsiin; Euroopassa, joka ei voi julistaa ihmisarvon kunnioittamista ja samalla tottua siihen, että Välimerestä ja Atlantista tulee hautakivettömiä hautausmaita; sekä kansainvälisessä yhteisössä, jonka tehtävänä on tehdä tehokasta ja pitkäjänteistä yhteistyötä. Myös kirkon on annettava tämän haastaa itseään. Maahanmuuttajien vastaanottaminen ei voi olla toissijainen asia, jota hoitamaan jätetään vain muutamia vapaaehtoisia. Polvistumme alttarin eteen palvoaksemme eukaristiassa läsnä olevaa Kristusta, jolta saamme voiman ja perusteen elää todeksi lähimmäisenrakkautta. Siksi emme voi sen jälkeen 'kulkea ohi' siirtolaisveneistä, sillä rukouksesta kumpuaa kaikki palveleminen ja siihen palaa kaikki sitoutuminen (vrt. Luuk. 10:31–32)."
– *Puhe* Las Palmas de Gran Canariassa 11. kesäkuuta 2026.

[3] "Ei ole rakkautta Jumalaan ilman rakkautta lähimmäiseen, eikä ole lähimmäistä, ellen minä tule lähelle. Pysähtyminen, liikuttuminen, kumartuminen, itkeminen toisen kärsimyksen edessä – kuten Jeesus teki – merkitsee astumista rakkauden liikkeeseen, jossa Jumala on ilmoittanut itsensä. Rakkaat ystävät, se, joka antaa tämän myötätunnon ja laupeuden dynamiikan viedä itseään mukanaan, alkaa elää eri tavalla, toimia kansalaisena eri tavalla ja tehdä työtä eri tavalla. Silloin voi todella syntyä rakkauden sivilisaatio, jota pyhät edeltäjäni Johannes XXIII, Paavali VI ja Johannes Paavali II pitivät tavoitteenaan. Yhdessä monien viime vuosisadan profeettojen ja marttyyrien kanssa he ymmärsivät, että ihmissydämen syvyyksiin ja sodan kauhuihin vain laupeus kykenee vastaamaan avaamalla mahdollisuuden uuteen alkuun. Nyt seisomme näiden jättiläisten hartioilla ja olemme astuneet vuosituhannelle, jolloin meidän on annettava rakkauden sivilisaatiolle hengellinen, kulttuurinen, oikeudellinen, poliittinen ja taloudellinen muoto. Auttakoon näkemämme kärsimyksen valtavuus meitä ymmärtämään tämän kutsun radikaalisuuden."
– *Saarna* Lampedusassa 4. heinäkuuta 2026.

[4] "Ensimmäinen panos, jonka voimme antaa inhimillisemmän sivilisaation hyväksi, on kiinnittää huomiota sanoihimme. 'Riisutaan sanat aseista, niin autamme riisumaan aseista maailman.' Sanojen voima on valtava; koemme sen jokapäiväisessä kanssakäymisessä, kun joku sanoo meille jotakin, joka muuttaa mielialamme parempaan tai huonompaan suuntaan. 'Rauha alkaa jokaisesta meistä: tavasta, jolla katsomme toisia, kuuntelemme toisia ja puhumme toisista. Tässä mielessä viestintätapamme on ratkaisevan tärkeä: meidän on sanottava "ei" sanojen ja kuvien sodalle, meidän on torjuttava sodan paradigma.' Meidän kaikkien on siksi tutkittava omaatuntoamme käyttämiemme sanojen suhteen, ennakkoluulojen

ja niiden sisältämän avoimen tai piilevän aggressiivisuuden suhteen. Meillä on todellinen mahdollisuus edistää yhteistä hyvää aina, kun puhumme totta, annamme viisaita neuvoja, tuemme lohdutusta tarvitsevia, paljastamme epäoikeudenmukaisuuden ja annamme äänen niille, joilla sitä ei ole.”
– *Magnifica humanitas*, kohta 214.